

Bruselj, 23. november 2020
(OR. en)

13091/20

LIMITE

EF 296
ECOFIN 1067
CCG 48
DRS 35
CODEC 1177
JAI 991
JUSTCIV 127
COMPET 569
EMPL 518
SOC 720

Medinstitucionalne zadeve:

2010/0207(COD)
2011/0295(COD)
2015/0270(COD)
2016/0360(COD)
2016/0361(COD)
2016/0362(COD)
2016/0363(COD)
2016/0364(COD)
2018/0060(COD)
2018/0063(COD)
2020/0066(COD)

POROČILO

Pošiljatelj: predsedstvo
Prejemnik: Odbor stalnih predstavnikov
Zadeva: Poročilo predsedstva o napredku pri krepitvi bančne unije

Poročilo predsedstva o napredku pri krepitvi bančne unije

I. Uvod

Svet je v skladu s sklepi Sveta o **načrtu za dokončanje bančne unije**, ki jih je sprejel 17. junija 2016 (dok. 10460/16, „načrt iz junija 2016“), med nemškim predsedovanjem nadaljeval delo za krepitev bančne unije, prav tako pa je še naprej spremljal napredek pri zmanjševanju tveganja.

Razprave, ki so potekale decembra 2019 v **Euroskupini in na vrhu držav euroobmočja** (srečanje v vključujoči sestavi), so pokazale, da si je treba še naprej prizadevati za vse elemente nadaljnje krepitve bančne unije na podlagi soglasja, da bi se ta vprašanja ponovno obravnavala junija 2020.

Ob upoštevanju dejstva, da je bila bančna unija ustanovljena v odziv na finančno krizo, bi bilo treba pri nadaljnjem delu upoštevati temeljna vodilna načela bančne unije, tj. prekiniti negativni povratni učinek med državami in bankami, ki je bil v osrčju krize, da bi zagotovili, da je bančni sektor v euroobmočju in širše na ravni EU varen in zanesljiv ter da se banke v težavah rešujejo, ne da bi bilo pri tem treba uporabiti denar davkoplačevalcev in ob čim manjših posledicah za realni sektor, obenem pa bi se ohranila finančna stabilnost na ravni EU in na ravni držav članic.

Euroskupina je junija 2020, sredi pandemije covida-19, na srečanju v vključujoči sestavi priznala, da je vzpostavitev bančne unije znatno prispevala k zagotavljanju odpornejšega bančnega sektorja, in se strinjala, da je kriza okrepila prizadevanja za dokončanje bančne unije. Namestnike so pozvali, naj čim prej nadaljujejo s prizadevanji za **nadaljnjo celostno krepitev bančne unije**.

Nemško predsedstvo je na podlagi tega celostnega pristopa oblikovalo delovni program **Ad hoc delovne skupine za krepitev bančne unije** (v nadaljnjem besedilu: Ad hoc delovna skupina, dok. 5006/16), ki je na **štirih neformalnih sejah med nemškim predsedovanjem** na tehnični ravni razpravljala o elementih, ki se štejejo za bistvene za krepitev bančne unije, in sicer o:

- ukrepih za izboljšanje kriznega upravljanja;
- boljši integraciji bančnega sektorja EU in vprašanju ravnovesja med matično državo in državo gostiteljico;
- regulativni obravnavi izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev ter
- tehničnih razpravah o značilnostih zasnove evropskega sistema jamstva za vloge (EDIS) na podlagi t.i. hibridnega modela.

Te razprave niso vplivale na izid političnih pogajanj o nadaljnji krepitvi bančne unije.

Delovni program Ad hoc delovne skupine je bil tesno usklajen z delovnim programom Delovne skupine na visoki ravni za EDIS in strokovne skupine Komisije za bančništvo, plačila in zavarovanje.

To poročilo o napredku povzema trenutno stanje, o katerem se je razpravljalo na štirih navedenih sejah, zanj pa je bilo odgovorno nemško predsedstvo, ki ga je pripravilo ob upoštevanju mnenj članov ad hoc delovne skupine. Njegov namen je zagotoviti kontinuiteto in olajšati nalogo prihodnjega predsedstva, pri čemer se ne bi smel šteti za zavezujočega za delegacije, saj predstavlja oceno predsedstva o izidu razprav¹.

Poročilo je razdeljeno na tri dele: Oddelek II je najobsežnejši del poročila, ki zajema navedene elemente, ki so bistveni za krepitev bančne unije. Oddelek III obravnava pregled okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, oddelek IV pa spremljanje zmanjševanja tveganja, zlasti ukrepe za reševanje problema slabih posojil.

II. Elementi, ki se štejejo za bistvene za krepitev bančne unije

II.1 Okvir kriznega upravljanja

Predsedstvo je dve delovni seji posvetilo razpravam o kreptvi okvira kriznega upravljanja za banke.

Pri razpravah na **prvi seji 13. julija** so se osredotočili na:

- **interakcijo nadzornih pooblastil v okviru direktive o kapitalskih zahtevah (v nadaljnjem besedilu: CRD) in pooblastil za zgodnje posredovanje v okviru direktive o sanaciji in reševanju bank (v nadaljnjem besedilu: DSRB) ter**

¹ Predhodno doseženi napredek je bil predstavljen v poročilih o napredku, ki so jih pripravila naslednja predsedstva: nizozemsko (dok. 10036/16), slovaško (dok. 14841/16), malteško (dok. 9484/17), estonsko (dok. 14808/17), bolgarsko (dok. 9819/18), avstrijsko (dok. 14452/18), romunsko (dok. 9729/19 ADD1), finsko (dok. 14354/19 REV1) in hrvaško (dok. 8335/20 ADD1).

- vprašanja v zvezi s **sprožilci za ocenjevanje tega, ali banke propadajo ali bodo verjetno propadle** ter ali bi jih bilo smiselno uskladiti s sprožilci stečaja v skladu z nacionalnimi insolvenčnimi okviri.

Predsedstvo je poleg tega pripravilo delovni dokument, v katerem so navedene predpostavke, ki se štejejo za bistvene pri razpravah o prihodnjih spremembah hierarhije upnikov (npr. preglednost in predvidljivost za upnike). Namen tega delovnega dokumenta je bil pripraviti podlago za podrobnejšo razpravo o ciljno usmerjenih spremembah hierarhije upnikov na septembrski seji Ad hoc delovne skupine.

Interakcija nadzornih pooblastil v okviru CRD in pooblastil za zgodnje posredovanje v okviru DSRB

Kar zadeva interakcijo nadzornih pooblastil v okviru CRD in **pooblastil za zgodnje posredovanje** v okviru DSRB, je večina držav članic menila, da bi bilo koristno odpraviti obstoječa prekrivanja v zadevnih regulativnih okvirih, ki bi lahko ogrozila ustrezno uporabo orodij. Mnenja o tem, ali bi označevanje takih ukrepov kot ukrepov za zgodnje posredovanje v okviru DSRB lahko zaostriilo njihovo uporabo, in ali bi to označevanje lahko sprožilo obveznosti javnega razkritja v skladu z uredbo o zlorabi trga, so bila različna. Komisija je na seji pojasnila, da z vidika obveznosti iz uredbe o zlorabi trga ni razlike med nadzornimi ukrepi in ukrepi za zgodnje posredovanje. Poleg tega so države članice v veliki meri nasprotovale zamisli o opredelitvi kvantitativnih sprožilcev za pooblastila za zgodnje posredovanje ali o jasni lestvici stopnjevanja, namesto tega pa so se zavzele za to, da se nadzornim organom omogoči večja diskrecijska pravica. Ena država članica je pozvala k nadaljnji jasnosti, da bi razumeli različne možne rezultate različnih načinov uporabe pooblastil za zgodnje posredovanje in nadzornih pooblastil, in sicer s pripravo scenarijev za opredelitev področij morebitne racionalizacije.

Kljub temu so na splošno podprle ukrepe, s katerimi bi se uskladi nabor orodij, ki so na voljo nadzornim organom. Večina držav članic je zato menila, da je združitev nadzornih ukrepov in pooblastil za zgodnje posredovanje v uredbi o enotnem mehanizmu nadzora in v CRD razumna pot naprej. Poudarjen je bil tudi pomen zagotavljanja usklajevanja med nadzornimi organi in organi za reševanje. ECB in nekaj držav članic je podprlo odpravo prekrivanja med ukrepi za zgodnje posredovanje in nadzornimi ukrepi, tako da bi iz DSRB črtali tiste ukrepe za zgodnje posredovanje, ki so že na voljo v CRD in uredbi o EMN, saj bi to pomenilo omejene spremembe in jasnost glede sodelovanja z organom za reševanje.

Kar zadeva enotni mehanizem nadzora (v nadaljnjem besedilu: EMN), so na splošno podprle, da se Evropski centralni banki (v nadaljnjem besedilu: ECB) dodeli pravna podlaga, ki se neposredno uporablja in v skladu s katero bi ECB izvajala nadzorniška pooblastila in pooblastila za zgodnje posredovanje. V zvezi s tem je ECB poudarila, da bi lahko sprememba uredbe o EMN v primerjavi s spremembo DSRB ter uredbe o EMR povzročila zamudo, med katero ECB še vedno ne bi imela pravne podlage, ki bi se neposredno uporabljala. Glede na to, da je treba zadevno vprašanje hitro rešiti, je ECB izrazila mnenje, da bi bila lahko sprememba uredbe o EMN učinkovitejša rešitev, saj se lahko spremembe te uredbe sprejmejo po rednem zakonodajnem postopku, za katerega soglasje ni potrebno (za razliko od sprememb uredbe o EMN).

Predsedstvo je priznalo večinsko stališče držav članic, da **bi bilo treba** nadzorne ukrepe in pooblastila za zgodnje posredovanje **združiti** v okviru uredbe o EMN in CRD. Komisija pravočasno izvede tehnično delo za pripravo zakonodajnega predloga.

Interakcija med določanjem propada ali verjetnega propada in nacionalnimi sprožilci insolventnosti

Splošno mnenje o interakciji med določanjem propada ali verjetnega propada in nacionalnimi sprožilci insolventnosti je bilo, da bi bilo treba uskladiti nacionalne sprožilce insolventnosti, da bi preprečili negotove situacije, ko je ugotovljeno, da banke z negativno oceno javnega interesa propadajo ali bodo verjetno propadle, vendar ne izpolnjujejo meril za insolventnost v skladu z nacionalnimi insolvenčnimi okviri. Vendar bi v nekaterih državah članicah uskladitev nacionalnih sprožilcev insolventnosti odprla pomembna vprašanja na ustavni in praktični ravni, zato menijo, da uskladitev ni izvedljiva možnost.

Kljub temu so nekatere države članice menile, da bi bilo to vprašanje mogoče rešiti z izvajanjem novega člena 32b DSRB2 na nacionalni ravni. Ta člen določa, da banke, za katere je ugotovljeno, da propadajo ali bodo verjetno propadle, vendar njihovo reševanje ni v javnem interesu, „prenehajo na ustrezen način v skladu z veljavnim nacionalnim pravom.“

V zvezi s tem je bilo doseženo splošno soglasje, da bi sklicevanje v določbi na koncept „prenehanja“ **zagotovilo, da bi propadajoče banke izstopile s trga**, čeprav so bila stališča glede postopkov in rokov, v skladu s katerimi bi bilo treba izvesti izstop s trga, še vedno deljena. Mnoge države članice so zlasti menile, da kakršna koli samodejnost med določanjem propada ali verjetnega propada in začetkom formalnega postopka v primeru insolventnosti ni potrebna, predvsem ker pojem propada ali verjetnega propada vključuje primere, ko bo banka samo „verjetno“ propadla in torej ni insolventna, ali pa vprašanja insolventnosti sploh ne zadeva. Kljub temu se je večina držav članic zavzela za pojasnitev pravnih pojmov, ki v členu 32b DSRB2 niso natančno opredeljeni, kot je na primer pomen „prenehanja“. Nekatere države članice so poudarile tudi interakcijo med propadom ali verjetnim propadom in odvzemom dovoljenj za opravljanje bančnih storitev ter menile, da bi bila lahko v zvezi s tem diskrecijska pravica za tak odvzem koristna. ECB je pojasnila, da pogoji za odvzem dovoljenja prav tako niso usklajeni s pogoji propada ali verjetnega propada. Za obravnavo tega vprašanja bi bila potrebna sprememba pravnega okvira.

Predsedstvo je sklenilo, da bi bilo treba obširne razprave na temo propada ali verjetnega propada in sprožilcev insolventnosti upoštevati pri morebitni reformi okvira kriznega upravljanja. Države članice so pozdravile nadaljnje tehnično delo na ravni Komisije za pravočasno pripravo zakonodajnega predloga.

Pri razpravah na **drugi seji 18. septembra** se je Ad hoc delovna skupina osredotočila na:

- **hierarhijo upnikov in**
- **okvir kriznega upravljanja za manjše banke.**

Ciljno usmerjene spremembe hierarhije upnikov

Večina držav članic se je strinjala, da bi bilo koristno sprejeti **ciljno usmerjen pristop** k usklajevanju **hierarhije upnikov**. Predsedstvo je v delovnem dokumentu predlagalo tovrsten pristop, da bi se izognili daljnosežnim spremembam ureditev glede insolventnosti, katerih obseg lahko presega vprašanja, povezana z bankami. Namesto tega se je osredotočilo na uskladitev tistih področij, ki bi zadevala reševanje bank, zlasti ob upoštevanju načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“.

Vendar so imele države članice različna mnenja glede področij, ki bi jih bilo treba uskladiti, in tega, kakšen bi moral biti usklajen pristop, zlasti v zvezi z razvrščanjem vlog in obveznosti, izključenih iz reševanja s sredstvi upnikov.

Kar zadeva **razvrščanje vlog**, je večina držav članic podprla „zmerno“ splošno prednostno obravnavo vlagateljev, ki bi temeljila na večstopenjskem pristopu. V okviru zmerne splošne prednostne obravnave vlagateljev so vse terjatve vlagateljev uvrščene višje od terjatev navadnih nezavarovanih upnikov. Poleg tega so krite vloge v sistemu večstopenjskega prednostnega obravnavanja vlagateljev uvrščene višje od upravičenih vlog za fizične osebe ter MSP, nad ravno kritja v okviru sistema jamstva za vloge, vendar so druge vloge še vedno uvrščene višje od drugih nadrejenih obveznosti². Glede na to so države članice izpostavile, da je treba ohraniti nesporno prednost uvrstitve kritih vlog, ki zagotavlja zadostno financiranje, da lahko nacionalni sistemi jamstva za vloge izpolnjujejo svoje temeljne funkcije. V zvezi z „drugimi vlogami“ (npr. velikimi vlogami podjetij in neupravičenimi vlogami) večina držav članic ni podala pripomb glede vprašanja, ali bi morale biti te vloge uvrščene višje od nadrejenih obveznosti, kot nakazuje zmerna splošna prednostna obravnavo vlagateljev, ali pa bi morale biti uvrščene *pari passu* z drugimi nadrejenimi obveznostmi.

Nekaj držav članic pa je nasprotovalo konceptu večstopenjskega prednostnega obravnavanja vlagateljev. Namesto tega so se zavzele za pristop, v skladu s katerim bi bile vse krite in nekrute vloge uvrščene enakovredno (*pari passu*) na podlagi tega, da bi se s tem povečal finančni obseg sistemov jamstva za vloge, da bi se v skladu z ureditvijo EU za nadzorovano likvidacijo financirali drugi ukrepi poleg izplačil, s čimer bi se zagotovilo orodje za obvladovanje krize bank, ki ne prestanejo preizkusa javnega interesa.

² Ta pristop je predlagala ECB v mnenju z dne 8. marca 2017 (dok. CON/2017/6).

Razprava o **razvrščanju obveznosti, izključenih iz reševanja s sredstvi upnikov** in interakciji z drugimi obveznostmi, kot so vloge ali zavarovane obveznosti, se je izkazala za težavno. Države članice so navedle številne težave, ki jih je treba dodatno preučiti. V zvezi z obveznostmi za davek so na primer nekatere države članice izrazile pomisleke glede tega, ali bodo te obveznosti plačane pred kritimi vlogami ali terjatvami sistemov jamstva za vloge. Glede na navedeno je znatno število držav članic navedlo, da se zavzemajo za uskladitev le nekaterih, ne pa vseh teh obveznosti. Strinjale so se, da bi se izključene obveznosti razvrstile po skupinah na podlagi razlogov za izključitev. Druge države članice so zaprosile za pristop na ravni skupine, ki bi podpiral reševanje na podlagi pristopa „ene vstopne točke“ pri obravnavi razvrščanja obveznosti znotraj skupine.

Predsedstvo je priznalo mnenje večine držav članic, da bi moralo biti vsako nadaljnje delo v zvezi s hierarhijo upnikov ciljno usmerjeno, s posebnim poudarkom na analizi tega, katere obveznosti, izključene iz reševanja s sredstvi upnikov, bi bilo treba usklajeno razvrstiti. Predsedstvo meni, da je potrebno nadaljnje tehnično delo v zvezi z razvrščanjem obveznosti, izključenih iz reševanja s sredstvi upnikov, vključno s tem, kako bi lahko razvrstitev uporabili v povezavi z zmerno splošno prednostno obravnavo vlagateljev, ki temelji na večstopenjskem pristopu, kar je prednostna izbira številnih držav članic. Komisija je potrdila, da namerava na podlagi tega nadaljevati tehnično delo.

Okvir kriznega upravljanja za manjše banke

Razprava o zasnovi okvira kriznega upravljanja za manjše banke je temeljila na štirih prispevkih:

- predstavitvi Enotnega odbora za reševanje (v nadaljnjem besedilu: SRB) o njegovem pristopu k oceni javnega interesa;
- delovnem dokumentu predsedstva o posebni ureditvi za likvidacijo bank, ki propadajo ali bodo verjetno propadle, vendar imajo negativno oceno javnega interesa („ureditev EU za likvidacijo bank“);
- skupnem delovnem dokumentu delegacij FI, FR in NL, ki obravnava ciljno usmerjene ukrepe za izboljšanje okvira kriznega upravljanja za vse banke, vključno z oceno javnega interesa in nadzorom državne pomoči;
- predstavitvi Evropskega foruma sistemov jamstva za vloge (EFDI) o njegovih praktičnih izkušnjah s preizkusom najnižjih stroškov.

Sedanji okvir kriznega upravljanja je po naravi binaren: organ za reševanje ukrepa samo takrat, kadar je reševanje zadevne banke v javnem interesu, medtem ko veljajo za vse druge primere nacionalni postopki v primeru insolventnosti, s čimer se omogoči izvajanje različnih ukrepov na nacionalni ravni. Izbira med likvidacijo v okviru nacionalnih ureditev glede insolventnosti in reševanjem v okviru ureditve za reševanje je zato odvisna od rezultata ocene javnega interesa. **SRB** je zato predložil različna pojasnila o svojem pristopu k **oceni javnega interesa** v okviru enotnega mehanizma za reševanje:

- Prvič, SRB je organ za reševanje za 128 bank/bančnih skupin, vključno z največjimi bankami, ki delujejo v bančni uniji, sistemsko pomembnimi bankami in nekaterimi čezmejnimi skupinami. Za te banke SRB na splošno pričakuje in načrtuje uporabo orodij za reševanje in ne likvidacije v okviru zadevnih nacionalnih ureditev glede insolventnosti.
- Drugič, v oceni javnega interesa so upoštevane okoliščine v času, ko banka propada ali bo verjetno propadla, kar pomeni, da SRB upošteva tudi gospodarsko okolje in oceni učinek reševanja v primerjavi z insolventnostjo v danem trenutku, in tako ponovno oceni vpliv propada banke na cilje reševanja.
- Tretjič, razlike v nacionalnih postopkih v primeru insolventnosti lahko privedejo do različnih rezultatov pri oceni javnega interesa. Zato bi bila v tem pogledu uskladitev nacionalnih postopkov v primeru insolventnosti zelo koristna.
- Nazadnje je SRB pojasnil, da je v sodelovanju z nacionalnimi organi za reševanje načrtovano nadaljnje delo na tozadevnih področjih. Osredotočili se bodo na dogodke na sistemski ravni, izboljšanje kritičnih funkcij, analizo na regionalni ravni in zaščito kritih vlog.

SRB je pojasnil, da je – glede na veliko število bank v Evropski uniji, tj. približno 3000 – likvidacija v okviru nacionalnih ureditev glede insolventnosti „osnovni scenarij“ za veliko število bank v večini držav članic v primeru krize.

Predsedstvo je za te banke v delovnem dokumentu predlagalo „**ureditev EU za likvidacijo bank**“, ki vsebuje posebna orodja za likvidacijo in bi omogočila usklajeno uporabo intervencij sistemov jamstva za vloge poleg izplačil (tj. transakcij nakupa in prevzema) na podlagi jasno opredeljene metodologije preizkusa najnižjih stroškov. Mnenja držav članic so se razlikovala glede ključnega vprašanja uvedbe ureditve EU za likvidacijo bank z negativno oceno javnega interesa: nekatere države članice, ECB in SRB so menili, da sedanja pravila iz DSRB niso primerna za manjše depozitne banke, zato je tak pristop koristen. Te države članice in ECB so zlasti trdile, da bi bilo te banke težko vključiti v področje uporabe okvira reševanja, saj jih večina morda nima dostopa do kapitalskih trgov ali pa imajo do njih omejen dostop, kar pomeni da ne morejo vzpostaviti zadostne minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za strategijo reševanja. Po njihovem mnenju bi ureditev EU za likvidacijo bank omogočila sorazmeren pristop, ki bi hkrati zagotovil nevtralnost v zvezi z različnimi poslovnimi modeli.

Druge države članice pa so opozorile na temeljni cilj bančne unije, in sicer da mora „*zagotavljati možnost reševanja vseh vrst institucij, ne glede na njihov obseg ali medsebojno povezanost*“ (sklepi Sveta ECOFIN, december 2010). Te države članice so menile, da so vsa orodja, potrebna za lažje reševanje bank – tudi manjših – že vzpostavljena z naborom orodij za reševanje (na primer instrumenta prodaje poslovanja ali premostitvene banke). Da bi se za manjše banke omogočila uporaba takšnih orodij v praksi, so te države članice podprle **širšo razlago ocene javnega interesa**, kot je bilo predlagano v skupnem delovnem dokumentu delegacij FI, FR in NL, kar je bolj skladno s stališčem nekaterih držav članic, da bi lahko tudi propad majhnih bank pomenil tveganje za finančno stabilnost, kontinuiteto kritičnih funkcij ter zaščito vlog in dostop do njih. Nato bi morale preostale banke z negativno oceno javnega interesa v skladu z nacionalnimi ureditvami glede insolventnosti prenehati delovati brez možnosti uporabe intervencij, razen izplačil (tj. transakcij nakupa in prevzema), ki se financirajo iz nacionalnih sistemov jamstva za vloge. SRB je v vlogi organa za reševanje, ki je odgovoren za uporabo ocene javnega interesa, kar zadeva največje in najbolj sistemske banke ter nekatere čezmejne skupine, ki delujejo v bančni uniji, pojasnil, da je strategija reševanja za skoraj vse banke pod njegovo pristojnostjo reševanje in ne insolventnost v okviru nacionalnih ureditev. Poleg tega je pojasnil, da sedanja ureditev zagotavlja zadostno prožnost za ustrezno odzivanje na vse razmere.

Skoraj vse države članice so se v zvezi s **preizkusom najnižjih stroškov** strinjale, da je potrebna podrobnejša metodologija za učinkovitejše zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev v EU, kot je bilo predlagano v delovnem dokumentu predsedstva. Nekatere države članice pa so izrazile pomisleke glede vključitve posrednih stroškov, tudi če bi za te stroške veljale zgornje meje in objektivna merila, določena v okviru celovite metodologije. Menile so, da bi z vključitvijo posrednih stroškov metodologija postala bolj zapletena. Trdile so tudi, da je vključitev tovrstnih stroškov dejansko posledica cilja, ki je omogočiti razširjeno uporabo sredstev sistemov jamstva za vloge za zaščito terjatev poleg kritih vlog, in bi verjetno negativno vplivala na sredstva sistemov jamstva za vloge. Poleg tega so nekatere države članice podprle uvedbo uvrstitve *pari passu* za vse vloge (krite in nekrite), saj bi se s tem področje uporabe sistemov jamstva za vloge razširilo na financiranje transakcij nakupa in prevzema. Več držav članic pa je menilo, da bi to škodovalo namenu varovanja sredstev sistemov jamstva za vloge. Trdile so, da je prednostna razvrstitev sistemov jamstva za vloge predpogoj za ustrezno in zanesljivo refinanciranje sistemov jamstva za vloge, s čimer se ohranja verodostojnost sistema.

Kar zadeva **upravljanje**, so se države članice na splošno strinjale, da so za uvedbo novih orodij, kot so transakcije nakupa in prevzema, potrebna pooblastila na področju javnega upravljanja, ki se lahko podelijo javnemu organu na nacionalni ravni (na primer nacionalnemu organu za reševanje). SRB je na podlagi izkušenj iz ZDA dodal, da bi bila podelitev pooblastil za upravno likvidacijo osrednjemu javnemu organu EU z evropskimi sredstvi nedvomno koristna. Omenjeno je bilo tudi, da se je zaradi učinkovitosti treba izogibati podvajanju strokovnega znanja. Nekatere države članice so izrazile pomisleke glede sodelovanja SRB, dokler so finančna sredstva sistemov jamstva za vloge nacionalna. Nasprotno so vsakršnemu sodelovanju SRB pri končni odločitvi, saj bi po njihovem mnenju pristojnost odločanja morala biti na ravni, na kateri se krijejo stroški. Druge države članice pa so podprle močnejšo vlogo SRB. Trdile so, da bi bilo za uvedbo podrobne metodologije preizkusa najnižjih stroškov zaželeno, da osrednji evropski organ usklajuje in nadzira njeno dosledno uporabo.

EFDI se je v **predstavitvi** osredotočil na tehnične vidike **preizkusa najnižjih stroškov, kot je določeno v členu 11(6) direktive o sistemih jamstva za vloge** („alternativni ukrepi“). Preizkus običajno vključuje: (i) napoved rezultatov postopkov v primeru insolventnosti in izgub, ki jih krije sistem jamstva za vloge; (ii) oceno stroškov za vsak razpoložljivi alternativni ukrep in (iii) izbiro najbolj izvedljivega ukrepa na podlagi korakov (i) in (ii). EFDI je ugotovil, da bi morala biti metodologija preizkusa najnižjih stroškov natančna in poštena. Poleg neposrednih stroškov bi bilo treba upoštevati tudi posredne stroške. EFDI meni, da skoraj vsi sistemi jamstva za vloge v EU močno podpirajo nesporno prednost kritih vlog in terjatev sistemov jamstva za vloge, saj zagotavlja minimalne izgube za sisteme jamstva za vloge. V zvezi s tem je EFDI tudi ugotovil, da bi bila brez nesporne prednosti ocena hipotetičnega scenarija zaradi večjega vzorca terjatev, ki jih je treba upoštevati, v številnih primerih znatno manj natančna.

Predsedstvo se je seznanilo z razpravo držav članic. Na splošno je bilo doseženo soglasje, da sedanje stanje v bančni uniji ni zadovoljivo in da so potrebne spremembe okvira, in sicer z uvedbo ločenega sklopa pravil za banke z negativno oceno javnega interesa, s širšo razlago ocene javnega interesa ali pa s kombinacijo obeh.

Komisija je potrdila, da bodo vsa navedena vprašanja obravnavana v okviru prihodnjega pregleda okvira za upravljanje kriz in jamstva za vloge (glej oddelek 3).

II.2 Povezovanje trgov

Predsedstvo je na **tretji seji Ad hoc delovne skupine 12. oktobra** predstavilo dve možnosti za boljšo integracijo na bančnem trgu EU. Skupina je razpravljala o tem, kako bi lahko dosegli prožnejšo razporeditev kapitala znotraj bančnih skupin po vsej bančni uniji, hkrati pa uvedli ustrezne zaščitne ukrepe za države gostiteljice. Predsedstvo je priznalo, da bi bilo treba v primeru neželenih dogodkov zagotoviti, da bo kapital na voljo hčerinskim družbam v državah gostiteljicah, ne glede na predhodno lastništvo v okviru skupine.

Predsedstvo je v delovnem dokumentu predvidelo dve možnosti za doseg navedenega cilja. Možnost 1 bi vključevala uvedbo **čezmejne opustitve glede kapitalskih zahtev v povezavi z zakonsko določenimi zaščitnimi ukrepi** (zahtevk za dokapitalizacijo) za hčerinske družbe. To bi zagotovilo dokapitalizacijo hčerinske družbe s strani matične družbe, če vnaprej določeni sprožilci kažejo, da je matična ali hčerinska družba v vedno slabšem finančnem položaju. Možnost 2 bi vključevala uvedbo **kaskadnega mehanizma**, s katerim bi se (predhodno) v besedilu na ravni 1 določila delitev izgub znotraj bančne skupine v primeru reševanja ali likvidacije v skladu z običajnimi postopki zaradi insolventnosti.

Skupina 12 držav članic je na podlagi skupnega namenskega delovnega dokumenta poudarila pomen ravnovesja med matično državo in državo gostiteljico ter nedavne dogovore v zvezi s tem, pri čemer so jih podprle druge države članice. Zlasti so poudarile pomembno vlogo posameznih bonitetnih zahtev pri zaščiti vlagateljev in finančne stabilnosti, udeležanju shem za reševanje ter mikro- in makrobonitetnih politik, pa tudi pri zagotavljanju enakih konkurenčnih pogojev in financiranja realnega sektorja. Te države članice zato spodbujajo raziskovanje nebonitetnih ovir za povezovanje trgov.

Med razpravami se je izkazalo, da so nekatere države članice menile, da je možnost 1 izvedljiva podlaga za nadaljnje razprave, ki zagotavlja sprejemljivo ravnovesje med prožnejšim pretokom kapitala in ustreznimi zaščitnimi ukrepi, velika skupina držav članic pa je menila, da zaščitni ukrepi, vključeni v to možnost, ne zadostujejo za odpravo njihovih pomislekov. Pomisleki so bili izraženi zlasti v zvezi z učinkovitostjo mehanizma za pravice do terjatev, zlasti v kriznih razmerah, ko bi se lahko izkazalo, da je njegova izvršljivost šibka. Te države članice so podvomile v korist čim večje prožnosti pri razporejanju kapitala.

Kar zadeva možnost 2, so države članice poudarile njeno kompleksnost, daljše obdobje pred začetkom izvajanja in potrebne morebitne predpogoje (tj. uskladitev hierarhije upnikov). Ena država članica je kritizirala dozdevno asimetrično podporo, ki naj bi delovala predvsem v smeri od matične družbe k hčerinskim družbam in ne obratno. Skupina 12 držav članic je kljub temu opozorila na dejstvo, da možnost 2 odpira pomembno vprašanje porazdelitve bremena med upniki bančne skupine, ki je ključno pri ravnovesju med matično državo in državo gostiteljico.

Poleg tega so nekatere države članice navedle, da je treba razširiti razprave, da bi zajemale ne le kapital, ampak tudi likvidnost in ukrepe za reševanje, s čimer bi zagotovili več jasnosti glede učinka različnih možnosti. Te in druge države članice so pojasnile, da bi se lahko za izboljšanje povezovanja trgov drugi ukrepi izvajali v manjših fazah na podlagi obstoječih možnosti in ob analiziranju vzrokov za njihovo neuporabo v praksi (na primer opustitve glede likvidnostnih zahtev). Ena država članica je predlagala, da bi bila lahko bonitetna razmerja hčerinskih družb podvržena ciljno usmerjenim spremembam, da bi se bolje upoštevali tokovi kapitala znotraj skupine, notranje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti ter likvidnost; poleg tega bi se lahko metodologija v okviru stebra 2 pojasnila z namenom nagrajevanja geografske razpršenosti v skupinah. ECB se je sklicevala na objavo na osebni blogu Andree Enrie in Edouarda Fernandez-Bolla o spodbujanju čezmejnega povezovanja bančnih skupin v bančni uniji, ki je vključevala konkretne predloge za spodbujanje učinkovite porazdelitve likvidnostnih sredstev med bančne skupine, ob hkratnem zagotavljanju, po mnenju avtorjev, ustreznih zaščitnih ukrepov za organe držav gostiteljic.

Predsedstvo se je seznanilo s stališči, izraženimi v razpravi, jih na seji 13. novembra posredovalo Delovni skupini na visoki ravni in spodbudilo nadaljnje tehnično delo/pregled, da bi se ocenile ovire za uporabo obstoječih določb (in sicer opustitev glede likvidnostnih zadev).

II. 3 Obravnavanje tveganj državnih posojilojemalcev

Na seji 12. oktobra je potekala razprava o regulativni obravnavi izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev. Komisija je na zahtevo predsedujočega predstavila učinek različnih možnosti za uvedbo kapitalskih zahtev, izračunan na podlagi posodobljenih podatkov EBA, vključno z drugim četrtletjem 2020. Večina možnosti je temeljila na tveganju koncentracije.

Kapitalske zahteve so namenjene zmanjšanju tveganja državnih posojilojemalcev s postopnim izvajanjem uteži tveganja za izpostavljenosti, ki presegajo določene mejne vrednosti koncentracije, in s sočasno spodbudo za razpršitev portfelja državnih vrednostnih papirjev. Komisija je z analizo učinka na podlagi obstoječih podatkov pokazala, da se je skupna raven izpostavljenosti bank, kar zadeva državne vrednostne papirje, povečala. Pokazala je tudi, da imata od treh obravnavanih parametrizacij regulativne obravnave izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev umerjanji Baselskega odbora za bančni nadzor in Ekonomsko-finančnega odbora najnižji učinek na temeljni kapital na skupni ravni, učinek umerjanja uredbe o državnih dajatvah v zvezi s koncentracijo pa je znatno večji.

Z regulativnega vidika so države članice izrazile dobro znana različna stališča o kapitalskih zahtevah. Nekatere države članice so vztrajale, da bi bilo treba delo nadaljevati in da bi morale različne možnosti za obravnavanje tveganja državnih posojilojemalcev s kapitalskimi zahtevami (koncentracija in kreditno tveganje) ostati odprte. Te države članice so poudarile, da je to delo ključnega pomena za nadaljnji napredek pri dokončanju bančne unije in da ta sredstva prinašajo tveganje, ki bi ga bilo treba v bonitetnem okviru obravnavati kot pri vseh drugih sredstvih. Poudarile so, da se lahko bonitetna obravnava tveganja državnih posojilojemalcev oblikuje tako, da je obvladljiva in ne vpliva na finančno stabilnost. To je pokazala tudi analiza učinka Komisije, saj je imel covid-19 do drugega četrtertletja 2020 pri različnih umerjanjih le zmeren učinek.

Druge države članice so nasprotovale kapitalskim zahtevam ali pa niso bile naklonjene uvedbi sprememb. Nekatere so menile, da bi morale biti vse pobude v okviru regulativne obravnave izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev tesno usklajene z mednarodnimi standardi, kot je predlagal Baselski odbor za bančni nadzor. Te države članice so opozorile na tveganja, ki jih lahko predstavlja uvedba regulativne obravnave izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev v času krize, zlasti v okviru nepopolne bančne unije. Druge so menile, da bi bile nadaljnje razprave o tej temi neprimerne, dokler ne bo obravnavan učinek krize zaradi covida-19, saj se bojijo, da bi v okviru razprav bančni sektor prejel protislovna sporočila, kar pomembno vpliva na splošno podporo realnega sektorja. Nekatere države članice, ki so nasprotovale kapitalskim zahtevam, so navedle tudi, da obravnavani pristop ne bi smel povzročiti razlikovanja med državami članicami na podlagi kreditnega tveganja.

Poleg tega so nekatere države članice, ki niso v euroobmočju, in nekatere države članice z manjšimi ali manj razvitimi kapitalskimi trgi izrazile pomisleke glede tega, ali so njihovi bančni sistemi zmožni razpršiti svoje imetje izpostavljenih državnih vrednostnih papirjev, in glede učinka morebitnih sprememb na njihove trge državnih obveznic in finančno stabilnost. Več držav članic je ponovno izrazilo odločno stališče glede negativnega učinka morebitnih sprememb regulativne obravnave izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev na javni dolg, čeprav bi bile te uvedene postopno, ob tem pa so navedle tudi, da so taki pomisleki glede na tržne razmere po pandemiji zaradi covida-19 še pomembnejši. Nekatere bi soglašale le z revizijo prispevkov na podlagi tveganja za EDIS in so vztrajale, da bi bila za vse elemente, ki so potrebni za dokončanje bančne unije, potrebna časovni razpored in ustrezno zaporedje. Vendar so članice, ki so podprle regulativno obravnavo izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev, menile, da prispevki na podlagi tveganja, umerjeni za tveganje državnih posojilojemalcev, na posamični osnovi niso zadostni.

Komisija se je strinjala, da bo potrebno nadaljnje delo, da bi odpravili omejitve v zvezi s podatki, zlasti za majhne banke, in preverili vpliv javnih sistemov jamstva za vloge na bančne kredite.

Predsedstvo je priznalo, da so mnenja držav članic o regulativni obravnavi izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev še vedno deljena. Ugotovilo je tudi, da je treba oceniti učinek predlogov za manjše trge in banke, vključno z državami članicami, ki niso v euroobmočju, in se strinjalo, da bo kot izhodišče za prihodnje razprave potrebna dodatna analiza. Ta analiza bi zajemala tudi učinek predlogov za finančni manevrski prostor držav članic v morebitni prihodnji krizi, podobni tej zaradi covid-19. Predsedstvo je priznalo, da bo za izvedbo dodatne analize verjetno potrebno namensko zbiranje podatkov. Nekatere države članice pa so navedle, da v sedanjih razmerah, glede na posledično operativno breme za banke, niso naklonjene nadaljevanju dela. Predsedstvo je pozvalo Komisijo, naj skupaj z Evropskim bančnim organom nadaljuje analizo in pri tem upošteva navedene pomisleke.

II.4 EDIS

Zbiranje podatkov s strani Komisije

Ad hoc delovna skupina je na seji **12. oktobra** preučila **zbiranje podatkov, ki je bilo izvedeno v podporo razvoju metodologije za izračun prispevkov na podlagi tveganja v okviru EDIS.**

Komisija je predstavila pregled najnovejšega zbiranja podatkov, ki je bilo zaključeno februarja 2020. Zbrani podatki so za nekatere kazalnike še vedno pomanjkljivi. Kljub temu bodo predstavljali pomembno podlago za prihodnje tehnično delo in omogočili informirano razpravo o podrobnostih metodologije, vključno z metodo združevanja in izbiro kazalnikov tveganja.

Nekatere države članice so na seji na primer odprle posebna vprašanja v zvezi z nizom kazalnikov tveganja, izpostavljenih v analizi Komisije. Nekatere države članice so glede na heterogenost velikosti bank podvomile, ali bi bilo mogoče razpoložljive minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (MREL) upoštevati pri izračunu. Druge države članice in institucije so odprle tudi vprašanja o metodologiji, na primer v zvezi z zakonitostjo metodologije Evropskega bančnega organa glede na sodbo Splošnega sodišča EU o prispevkih v enotni sklad za reševanje, ki jih je določil SRB. Poleg tega je nekaj držav članic poudarilo, da je treba vključiti kazalnike tveganja za posamezne države, kot so kazalniki, razviti na podlagi ocen držav. Nekatere države članice so poudarile, da je lahko to, če je izbrano, le dodatna izbira in nikakor ne sme dopolnjevati obravnave izpostavljenosti državnih vrednostnih papirjev. Predsedstvo je sklenilo, da bi bilo treba oceniti tehnično izvedljivost upoštevanja dodatnih kazalnikov, saj bi lahko splošni analizi koristil širši vzorec kazalnikov.

Komisija je poudarila pomen sedanjega dela v zvezi z zbiranjem podatkov in povezanim zagotavljanjem kakovosti, kot v primeru sporočenih podatkov v zvezi z MREL. Ko bo delo končano, bo Komisija začela oceno tehnične izvedljivosti, vključno s preizkušanjem morebitnih novih kazalnikov, ne da bi pri tem vnaprej posegala v politične odločitve/odločitve glede politik, ki so prav tako odvisne od splošne zasnove bančne unije.

Predsedstvo je pozvalo Komisijo, naj pri pripravi prihodnje analize glede zasnove metodologije za izračun prispevkov na podlagi tveganja upošteva zahteve držav članic.

Raziskava Komisije o hibridnem modelu

Ad hoc delovna skupina je **19. novembra** razpravljala o parametrih za „hibridni model“ za EDIS, ki ga je avstrijsko predsedstvo prvič predstavilo julija 2018. **Hibridni model** temelji na zamisli o soobstoju osrednjega sklada in obvezne posojilne zmogljivosti med nacionalnimi sistemi jamstva za vloge. Osrednji sklad bi zagotovil likvidnostno podporo upravičenemu sistemu jamstva za vloge, ko bi ta izčrpal svoja sredstva (v nadaljnjem besedilu: shema likvidnostne podpore). Če bi bil osrednji sklad v času, ko je potrebno posredovanje, izčrpan, bi si lahko SRB v imenu osrednjega sklada prek obveznega mehanizma posojanja izposodil sredstva pri nacionalnih sistemih jamstva za vloge. Hibridni model bi lahko imel različne zasnove, odvisno od političnih odločitev glede umerjanja več parametrov, kot so dodelitev sredstev med osrednjim skladom in nacionalnimi sistemi jamstva za vloge ali obseg zgornjih meja likvidnostne podpore. Komisija je predstavila rezultate **raziskave**, ki se je začela na julijski seji Ad hoc delovne skupine.

Raziskava je na splošno razkrila različna mnenja respondentov o skoraj vseh obravnavanih značilnostih, zato so potrebne nadaljnje tehnične razprave. Večina vprašanj, ki se zastavljajo v okviru tega modela, se ne razlikuje od vprašanj v okviru prvotnega modela. Države članice so tudi poudarile, da bi bilo njihovo stališče o različnih značilnostih zasnove odvisno od morebitnega prihodnjega razvoja splošnega pravnega okvira v zvezi s kriznim upravljanjem in zlasti delovanja sistemov jamstva za vloge. Kar zadeva končni cilj, so nekatere države članice poudarile pomen polno delujočega EDIS (tj. vzajemnega sklada s popolnim kritjem izgub, kot je določeno v predlogu Komisije iz leta 2015). Druge države članice so zagovarjale, da je kakršno koli politično odločanje o značilnostih skupnega jamstva za vloge odvisno od ukrepov za nadaljnje zmanjševanje tveganja, pri čemer so opozorile na načrt iz junija 2016, in da značilnosti zasnove hibridnega modela ne morejo nadomestiti zmanjšanja tveganja.

Stališča držav članic o dodelitvi sredstev med osrednjim skladom in nacionalnimi sistemi jamstva za vloge so bila deljena. Skoraj enako število držav članic se je zavzelo za vsako od treh razpoložljivih možnosti, in sicer i) velik osrednji sklad in omejeni nacionalni sistemi jamstva za vloge, ii) omejen osrednji sklad in veliki nacionalni sistemi jamstva za vloge ter iii) enakomerna dodelitev sredstev. Ena država članica je poleg tega poudarila, da bi bila razporeditev sredstev med osrednjim skladom in nacionalnimi sistemi jamstva za vloge močno odvisna od kritja začasno visokih saldov ter od obravnave subjektov, ki niso vključeni v CRR, v novem okviru.

Skoraj vse države članice so se zavzele za uvedbo zgornje meje za obvezno posojanje, da se zaščiti finančna zmogljivost; rahla večina držav članic je podprla uvedbo zgornje meje za osrednji sklad.

V zvezi s kreditnimi pogoji je večina držav članic podprla uvedbo obrestnih mer za posojila iz osrednjega sklada. Mnenja o dospelosti posojil so bila med državami članicami deljena, pri čemer se jih je večina nagibala k zapadlosti, daljši od petih let.

Kar zadeva področje uporabe posredovanja, se je več respondentov zavzelo za omejeno področje uporabe, ki bi se osredotočalo na izplačilo in prispevek k reševanju, medtem ko so druge države članice zagovarjale širše področje uporabe. Med temi državami članicami so se nekatere zavzele za vključitev financiranja ukrepov v skladu s členom 11(3) in (6) direktive o sistemih jamstva za vloge (,preprečevanje propada‘, ,alternativni ukrepi‘), nekatere države članice pa so nasprotovale vključitvi ukrepov za preprečevanje propada. Ena država članica je zagovarjala, da bi vključitev takšnih ukrepov še otežila dosego političnega kompromisa o EDIS. Mnenja držav članic o vprašanju institucionalnih shem za zaščito vlog, ki bi bile priznane kot sistemi jamstva za vloge, so bila prav tako deljena. Le nekaj držav članic je zagovarjalo, da bi morali biti ukrepi institucionalnih shem za zaščito vlog za preprečevanje propada zajeti v EDIS. Več držav članic se je strinjalo, da se lahko različna narava in nizek profil tveganja institucionalnih shem za zaščito vlog odražata prek diskontnih faktorjev v prispevkih za EDIS. Ena država članica je glede na osrednjo funkcijo institucionalnih shem za zaščito vlog, ki je določena v členu 113(7) CRR, in ,načelo stroškovne nevtralnosti‘³ v svojih pisnih pripombah zagovarjala izključitev institucionalnih shem za zaščito vlog iz področja uporabe hibridnega modela ali pa odobritev izjem, ki bi odražale njihov poseben položaj.

³ „Ključno načelo je, da nobena faza EDIS ne bi smela povečati skupnih stroškov za bančni sektor v primerjavi s trenutnimi obveznostmi v skladu z direktivo o sistemih jamstva za vloge iz leta 2014.“ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij „Dokončanje bančne unije“ z dne 24. novembra 2015.

Med razpravo o subjektih, ki niso vključeni v CRR, so države članice izrazile dve stališči: nekateri respondenti so podprli vključitev takšnih subjektov (vendar nekateri od njih pod določenimi pogoji), da ne bi diskriminirali med vlagatelji na notranjem trgu in da bi se izognili ‚dvostrukemu sistemu‘. Druge države članice so v imenu regulativne doslednosti in enake obravnave pozvale k strogi uskladitvi področja uporabe z EMN. Kar zadeva nacionalne opcije in diskrecijske pravice (ODP), je rahla večina respondentov v raziskavi podprla financiranje prek sheme likvidnostne podpore.

V zvezi z morebitno potjo glede delitve izgub so bila stališča držav članic deljena. Nekatere države članice so izpostavile, da bi bil lahko hibridni model le vmesna faza na poti k vzpostavitvi popolnoma delujočega EDIS (s 100-odstotnim kritjem izgub). Druge države članice so zagovarjale, da hibridni model ne bi smel vključevati nobene vzajemnosti ali da bi morali za delitev izgub veljati jasni pogoji ali politične odločitve.

Predsedstvo se je seznanilo s stališči, izraženimi v razpravi, in o tem na seji 24. novembra ustrezno obvestilo Delovno skupino na visoki ravni.

III. Pregled okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, ki ga je opravila Komisija

Komisija je na seji **19. novembra** predstavila časovni načrt v zvezi s pregledom okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, ki je bil objavljen 11. novembra. Pregled se osredotoča na tri trenutno veljavna zakonodajna besedila EU – direktivo o sanaciji in reševanju bank (DSRB), uredbo o enotnem mehanizmu za reševanje (uredba o EMR) ter direktivo o sistemih jamstva za vloge. Komisija namerava na podlagi pregleda in celovite ocene učinka do zadnjega četrtletja leta 2021 pripraviti konkreten zakonodajni predlog.

Nekatere države članice, ECB in SRB so podprli pregled. Druge države članice pa so izrazile nekaj pomislekov in vprašanj. Ena država članica je na primer izrazila obžalovanje zaradi ne vključitve pravil o državni pomoči v pregled in odločno predlagala, naj se to kljub vsemu vključi. Druga država članica je poudarila, da je pomembno ohraniti okvir sistemov jamstva za vloge, ki bi zagotavljal vsaj enako raven zaščite vlagateljev kot ob sedanjem okviru. Poleg tega je ena država članica podvomila, ali so mandati iz DSRB/uredbe o EMR/direktive o sistemih jamstva za vloge dovolj široki, da zajemajo takšno celovito pobudo. Komisija je v odgovor na vprašanje, kako je ‚skupni mehanizem jamstva za vloge‘ (EDIS) vključen v splošno delo, pojasnila, da bo v oceni učinka obravnavana tudi vzpostavitev skupnega mehanizma jamstva za vloge v okviru dokončanja bančne unije.

Predsedstvo se je seznanilo z razpravo o pregledu okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge.

IV. Spremljanje napredka pri zmanjševanju tveganja – ukrepi za reševanje problema slabih posojil v Evropi

Predsedstvo je **na seji Ad hoc delovne skupine 19. novembra** pripravilo pregled ukrepov za reševanje problema slabih posojil v Evropi. Komisija je marca 2018 v odziv na akcijski načrt Sveta ECOFIN za reševanje problema slabih posojil iz leta 2017⁴ predložila sveženj o slabih posojilih. Sozakonodajalca sta sprejela uredbo o bonitetnem varovalnem mehanizmu, veljati pa je začela aprila 2019⁵. ECB, EBA, SRB in ESRB so v okviru svojih pristojnosti prav tako izvedli različne elemente akcijskega načrta. Poleg tega so države članice začele in omogočile pomembne ukrepe na nacionalni ravni.

⁴ <https://www.consilium.europa.eu/sl/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/>

⁵ UREDBA (EU) 2019/630 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA z dne 17. aprila 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti (UL L 111, 25.4.2019, str. 4).

Kljub tem dosežkom so deleži slabih posojil v nekaterih državah članicah še vedno na visoki ravni ter se še vedno razlikujejo po državah članicah in med bankami. Poleg tega nekateri ključni elementi akcijskega načrta za slaba posojila iz leta 2017 še niso bili sprejeti. Pomembno je, da Evropski parlament še vedno razpravlja o predlogu direktive o skrbnikih kreditov in kupcih kreditov. Ker bi izvajanje te direktive lahko zagotovilo pomembno podporo za spopadanje s posledicami krize zaradi covid-19, bi morala zakonodajalca čim prej začeti dialog. EBA je poleg tega dokončal primerjalno analizo za ureditvi insolventnosti in izterjave posojil. Rezultati primerjalne analize bi morali spodbuditi ciljno usmerjene reforme okvirov za izterjavo posojil v državah članicah, kot je predvideno v akcijskem načrtu iz leta 2017.

Komisija bo ob upoštevanju vpliva pandemije covid-19 na gospodarstvo ter morebitnih povečanj neplačil in slabih posojil decembra objavila sporočilo, ki bo vsebovalo novo strategijo in ukrepe za reševanje problema slabih posojil. Na podlagi navedenih elementov naj bi se to sporočilo osredotočilo na ciljno usmerjene ukrepe na dveh področjih: i) nadaljnji razvoj sekundarnih trgov za prizadeto premoženje ter ii) predstavitev reform okvirov za insolventnost in izterjavo dolgov. Del strategije je tudi odprava regulativnih ovir za nakupe slabih posojil in drugih ovir za razvoj sekundarnih trgov za slaba posojila. Še en ukrep v naboru orodij za reševanje problema slabih posojil bi lahko bile nacionalne družbe za upravljanje. Poleg tega sta potrebni boljša kakovost in primerljivost podatkov za prizadeto premoženje.

Nemško predsedstvo poziva Coreper, naj se seznaní s tem poročilom in tako omogoči nadaljevanje dela.

Portugalsko predsedstvo je pozvano, naj po prevzemu predsedovanja nadaljuje delo na podlagi doseženega napredka ter si še naprej prizadeva za krepitev bančne unije, pri čemer naj ukrepa na različnih področjih, kot je bilo dogovorjeno v načrtu iz junija 2016.
